

Д-ръ Тиховъ. Тогазъ (Приближава се къмъ прозореца и пакъ се дръпва) ще направя всичко. Само ще моля, бѣди по въздържанъ.

Павелъ. Азъ нѣма да дойда при васъ.

Д-ръ Тиховъ. Не бивай такъвъ.

Павелъ. О, не, немога! Отъ какъ съмъ си дошелъ, неговата цигулка ме съсипа. И кой знай до дѣ ще я докараме. Оная нощъ, туку що изгрѣ луната и той засвири. Щомъ долѣтѣха първитѣ звуци — и жена ми седна до прозореца. Азъ се правѣхъ, че я не виждамъ.

(Става правъ и почва да ходи).

Д-ръ Тиховъ. Това не е хубаво.

Павелъ. Но прѣдстави си: той свири, а тя отпуснала погледъ и само въздиша. Разбира се, това нищо. Най-сетнѣ, тя обича музиката, но това, що видѣхъ днесъ, ме досѣща за много работи и то ме измѣчва. И не мога.

Д-ръ Тиховъ. Тая твоя нервность ме изнепада и, право, не ми се харесва.

Павелъ. И самъ азъ не се харесвамъ.

Д-ръ Тиховъ. Тогава?

Павелъ. Незнамъ.

Д-ръ Тиховъ. Не, единъ разуменъ човѣкъ не бива да отговаря така.

Павелъ. Говоря азъ, но съ мѣка на душа. Да знаешъ ти какъ азъ се измѣчвамъ при съзнанието, че трѣбва да бѣда другъ; когато азъ съ мисълта си разбирамъ колко животинско нѣщо е ревността, и въпрѣки това крѣвта ми се явява по-силна отъ разума. Ето азъ съмъ съгласенъ, че човѣкъ трѣбва да е свободенъ, че най-сетнѣ, ако